שמעון דריקס

נפל ביום י׳ בתשרי תשל״ד (06.10.1973)

בן 33 בנופלו

מתוך אתר יזכור

רב טוראי

שמעון דריקס

בן מתילדה ויעקב

חיל רגלים

נפל ביום י' בתשרי תשל"ד (06.10.1973)

בן 33 בנופלו

מקום מנוחתו בית העלמין הצבאי הר הרצל

סיפור חייו

שמעון, בן מתילדה ויעקב, נולד בשנת ת"ש (1940), בתוניס שבתוניסיה ועלה ארצה עם משפחתו בשנת תשי"ז (1957). את השכלתו רכש בעיר הולדתו בתוניסיה. שמעון ומשפחתו השתקעו בירושלים ובטרם הספיקו להתאקלם ולהסתגל למקומם החדש, גויס שמעון לצה"ל, והוצב לחיל הרגלים. לאחר תקופת שירות הועבר ליחידת מילואים של חיל הרגלים בחטיבת ירושלים. עם חבריו ליחידה זו לחם אחרי-כן בקרבות לשחרור ירושלים במלחמת ששת הימים.

לאחר ששוחרר מהשירות הסדיר החל שמעון לעבוד וסייע לאביו בפרנסת המשפחה מרובת הנפשות. תחילה עבד בבית-חרושת לייצור עפרונות ואחרי-כן עבד בתחנה לסיכת מכוניות. בשנת 1962 נשא לאישה את חברתו לאה והקים יחד עמה את ביתם בירושלים. בשנת 1964 נולדה בתם הבכורה, שקראו לה מתילדה, על שם אמו המנוחה של שמעון. בשנת 1966 נולדה בתם מירה ובשנת 1969 נולד בנם יעקב. שמעון היה עובד חרוץ ומסור, הקדיש את כל זמנו לעבודה וניסה לקדם את משפחתו ולבסס את מצבה הכלכלי. הוא ורעייתו הקימו קן משפחה חם, ששרתה בו אווירה טובה ונעימה. ביתם היה פתוח לכל ואורחיהם זכו לקבלת פנים, שהעידה על טוב לבם של בעלי הבית. שמעון היה ראש-משפחה אוהב ודואג, לא זנח את אביו והמשיך להיות מורה הדרך לאחיו ולאחיותיו. בזמנו הפנוי הרבה לצאת לטיולים בארץ ולתור בנופיה ובאתריה. כמו כן אהב לצפות בסרטי קולנוע. מטבעו היה אדם נעים הליכות ונוח לבריות, בעל מזג שקט, וניחן בטוב-לב ובאהבת האדם. ידידיו וחבריו זוכרים אותו כידיד נאמן ורע של אמת שהיה מוכן, בכל עת, להגיש עזרה וסיוע לכל נזקק. במלחמת יום הכיפורים עשו שמעון וחבריו ליחידה במעוזים שעל גדת תעלת סואץ ונחלצו ראשונים להתמודד נגד כוחות הצבא המצרי שחצו את התעלה. ביום י' בתשרי תשל"ד (6.10.1973), בקרבות הבלימה הקשים נגד כוחות אויב גדולים נפגע שמעון ונהרג. עשרה חודשים אחרי נפילתו בקרב, הובא שמעון למנוחת-עולמים בבית-העלמין בהר-הרצל בירושלים. השאיר אחריו אישה, שתי בנות ובן, אב, ארבעה אחיות ושלושה אחים. לאחר נופלו הועלה לדרגת רב-טוראי.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקד היחידה: "שמעון נמנה עם שורותינו, לחם בגבורה רבה במעוז "אורקל" שעל שפת תעלת סואץ, ונפל בהגינו על חבריו ועל ביתו אשר בעורף. בתקופת שירותו עמנו בגדוד, מצאנו בו תכונות של אדם ולוחם למופת. אנו, מפקדי היחידה וחייליה, כואבים יחד עמכם. דמותו תישאר תמיד עמנו".

(דף זה הוא חלק ממפעל ההנצחה הממלכתי 'יזכור', שנערך ע'י משרד הביטחון)

פתח דבר

שמעון דריקס ז"ל נולד בתוניסיה ונפל במלחמת יום הכיפורים בישראל, בשלושים ושלוש שנות חייו הקצרות הותיר צוואה שמקדשת את החיים ובמרכזם ערך המשפחה והרעות.

שמעון ז"ל נהרג במלחמת יום הכיפורים כשהשתתף עם הגדוד שלו, גדוד 68, בקרבות על המעוזים בקו ברלב שבסיני, קרבות אלו גבו קורבנות רבים מקרב חיילי צה"ל. שמעון ז"ל הותיר מאחוריו משפחה אוהבת וזוכרת לדורות - אישה אוהבת, שלושה ילדים, נכדים, נינים, הורים, אחים, אחיות וצאצאיהם.

כולם התכנסו לשיחות שהועלו בחוברת זו בכדי להנציח את זכרו. אדם במהלך חייו הוא אוסף זיכרונותיו ובמותו הוא כפי שזכרו אותו. שמעון הגדיל לזכור את המקום ממנו הגיע בימיי חייו ולכן נהג באהבת אדם ובשאיפה לחיים מלאי השכלה והישגים לו ולכל הסובבים אותו. דמותו שהייתה עמוד שדרה תומך עבור רבים הותירה במותו אהבה בלב הנותרים.

סיפור שורשים – משפחת דריקס

מוצאה של משפחת דריקס הוא לוב- שם קנתה המשפחה שם רב בשל עיסוקו של הסבא רבא כדיין ומנהיג הקהילה היהודית. סב המשפחה, חוואתו, התגלה כסוחר ממולח, ביחד עם פרחה הוא הקים משפחה ולהם נולדו ארבעה בנים ושתי בנות. לבניו קרא על שם ארבעת האבות.

לעומת אביו, חוואתו התרחק מהדת ומשום כך עבר לגור בטוניס. שם בנה את ההון המשפחתי שלו בשל חושיו המפותחים, תחילה מכר בנמל עוגות תוצרת ידיה של אשתו, אז נתקל במכולות שהגיעו עמוסות בבגדים. בכסף שהרוויח ממכירת העוגות קנה שתיים מהמכולות, שכר מחסן והעמיד בו נשים נוצריות לכבס ולתלות את סחורתו. כך החל מגלגל את הונו ממכירת הבגדים עד כדי שרכש ברחבי טוניס עשרות נכסי נדל"ן ומפעלים.

בעת המעבר לטוניס יעקב, אב המשפחה, היה ילד וכבר כנער פגש במתילדה שלימים תהיה אישתו.

מתילדה הייתה אישה חכמה וצנועה, בילדותה שכלה את אימה וגידלה את אחיה חולה הלב מאחר ואביה נישא שנית.

תלאות הדרך הובילו את השניים להבין את חשיבות המשפחה והם ביקשו להקים משפחה גדולה. לשניים נולדו וליאם (נפטר בגיל 12 מדלקת קרום המוח), לליאן, שמעון, ג'ראר, אוולין, חיים, גיא, ג'קלין ומזל.

יעקב ומתילדה הקימו בית עליו מספרים ילדיהם שהיה מלא באהבת אדם, חיזורים, שירה והומור. השניים התמקמו בטוניס בשכונה שדייריה היו בעיקר נוצרים ממוצא צרפתי ואיטלקי. יעקב הקים בטוניס מפעל נעליים מצויד ושוקק פועלים אליו הקפיד שילדיו יצטרפו מיד עם סיום הלימודים כחלק מהחינוך הקפדן שהעניק להם.

בשנות החמישים למאה העשרים רבים מצעירי הקהילה היהודית בטוניס עלו לישראל ובעקבותיהם עלו גם הוריהם המתגעגעים. בסוף שנת 1956 לליאן, הבכורה לביתם, עלתה לישראל בעקבות נישואיה הטריים.

מתילדה שגעגועיה לביתה חזקו ביקשה לעלות עם שאר בני המשפחה לישראל, ואכן כך עשתה המשפחה בשנת 1957. משפחת דריקס השתקעה במבשרת ציון. יעקב החל לעבוד בקק"ל ושמעון ז"ל בנו נאלץ בשל שעות העבודה הרבות של האב, קשיי הפרנסה והקליטה לתפקד כאב שני לאחיו. שמעון דאג להשכלת אחיו ואחיותיו, רווחתם הנפשית, הכלכלית והפיזית.

בשנת 1975, שנתיים לאחר פטירתו של שמעון, מתה אימו מתילדה בשל סיבוך מחלת הסכרת שאת הטיפול בה הזניחה משום הצער על אובדן בנה. ילדיה מספרים שלא פסקה מלבכות את מותו עד כלתה. להבדיל, בשנת 1986 ולאחר חיים מלאים וארוכים נפטר גם אביו יעקב.

ילדות

ילדותו של שמעון

שמעון ז"ל גדל בטוניס בשכונה שרוב תושביה היו נוצרים ממוצא צרפתי ואיטלקי. בבית הספר למד עם תושבי השכונה ורכש קריאה וכתיבה גם בצרפתית ואיטלקית. אביו, יעקב, שהקפיד על חינוכם של ילדיו דרש מילדיו להגיע למפעל הנעליים עם סיום הלימודים. בשעות הצהריים שמעון ז"ל היה צמוד לאביו ולמד את מלאכת תפירת הנעליים. אחיו מתארים את שמעון כילד בוגר, עדין ושקט, נדמה היה להם שעסק במחשבות ותכנונים לעתיד גם כשהיה קטן.

כאמור, מרכז חייו סבב בין לימודים בבית הספר ללימודיו במפעל ובצמוד לכתף של אביו, אך ילדותו בסביבה תרבותית עשירה בשפות וידע עיצבה בו ראשית שאיפותיו להצלחה בהשכלה ובעסקים והקימה בו בטחון שיוכל לממש שאיפותיו גם בארץ ישראל בימיי ראשית הקמתה. עם עלייתו לארץ ישראל החל ללמוד בבית הספר התיכון "אליאנס" שם למד הנהלת חשבונות ומנהל עסקים. נערותו שהייתה בסימן העלייה לארץ ישראל וערכי המשפחה שירש מהוריו הפכו אותו לבוגר מצליח, נדיב ונדבן שעזר לכל נזקק.

העלייה לארץ ישראל

סיפור עלייתו לארץ

בשנת 1954 היו שמעון ז"ל ואחיו ג'ראר ז"ל מחלוצי בני המשפחה שביקשו לעלות לארץ ישראל. השניים הצטרפו לקבוצה של עולים בעליית הנוער והגיעו למחנה מעבר בפריס. שמעון היה כבר בן 14 אך אחיו הצעיר היה בן 12 ובעל רוח שובבות. מדריכי המחנה ביקשו להחזיר את האח הקטן אל משפחתו מתוך אמונה שהוא עדיין זקוק להשגחתם ולכן, החליט גם שמעון לחזור עם אחיו הקטן לטוניס. בסוף שנת 1956 אחותו הבכורה, לליאן, עלתה לישראל עם בעלה הטרי ובכך הניעה את שאר בני המשפחה להעתיק את מקום מגוריהם.

בשנת 1957 עלה שמעון עם הוריו ושאר אחיו ואחיותיו לישראל, בתחילה יועדו לרחובות אך האם, מתילדה, התעקשה לגור ליד ביתה ליליאן ולאחר שנה של מאבקים קיבלו דירה במבשרת ציון.

צעירי המשפחה, בהם שמעון, הגיעו למציאות בה הגבול עם הירדנים היה בשכנות לביתם בהר אדר ועל כן עברו הכשרה ושימשו כשומרים ושומרות במשמר הגבול. בדרך לישראל כל הציוד והמכונות של מתפרת הנעליים שהובל באוניה מטוניס נשרף/טבע והמשפחה איבדה את מקור הפרנסה והבטחון שלה.

האב יעקב ז"ל שאיבד את רכושו היקר החל לעבוד בקק"ל והיה צועד בכל בוקר לטעת יערות, מתילדה ניצלה את הידע ברפואה אלטרנטיבית אותה ירשה מאימה ורקחה רפואה מצמחים לשכנים. שמעון נאלץ בשל קשיי הקליטה לתפקד כאב שני לאחיו. שמעון דאג להשכלת אחיו ואחיותיו, פרנסתם ורווחתם הנפשית והפיזית. למשל, בכל ביקור נהג לפתוח מקררים של כל בני המשפחה ולוודא שהוא מלא וכך עשה גם שבוע טרם פטירתו.

סיפור אהבה ומשפחה

שמעון ז"ל ביקש להקים בארץ ישראל את החזון שלו לחיים טובים ועשירים בתרבות כפי שחווה בילדותו, הוא חרט על דגלו השכלה ושאפתנות לצד אהבת אדם ונתינה. שמעון ז"ל ראה בהשכלה ועבודה כנתיב צמיחה אך ביקש בכל מאודו להניח לגלותיות מאחור ולחיות כצבר בין צברים. כצעיר ארץ ישראלי נהג לטייל עם חבריו ברחבי הארץ ולצלם את הנופים, הוא הקים אוהל בין כל שביליה מאילת וצפונה. באחד מטיוליו אלו הכיר את מי שתהיה אישתו, לאה, שראה בה מיד את שמחת החיים, ערכי אהבת הזולת והנתינה. אהבתם ניצתה כשהיה בן 20 ולאה בת 17 וכעבור שנתיים השניים התחתנו.

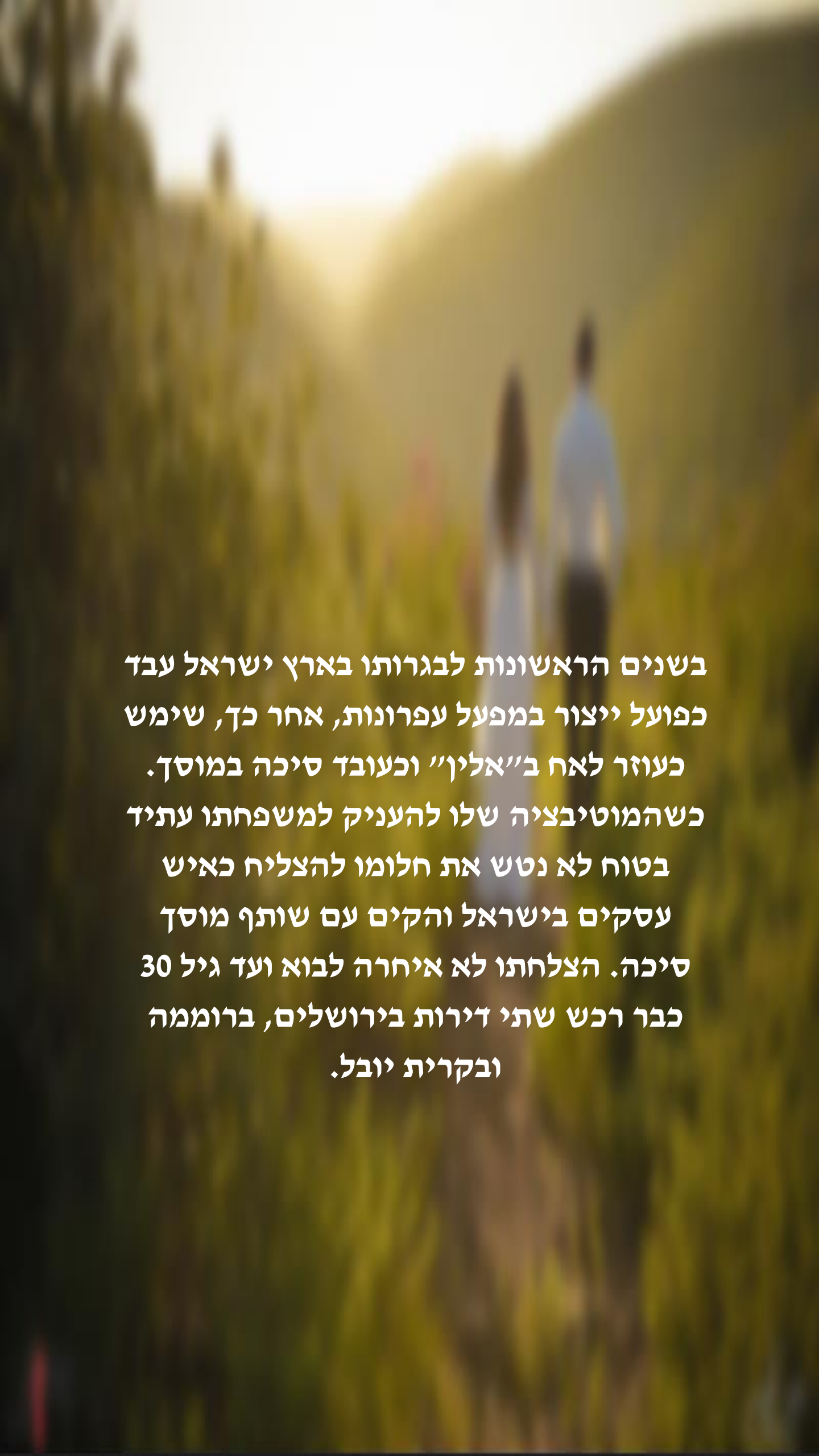

בשנים הראשונות לבגרותו בארץ ישראל עבד כפועל ייצור במפעל עפרונות, אחר כך, שימש כעוזר לאח ב"אלין" וכעובד סיכה במוסך. כשהמוטיבציה שלו להעניק למשפחתו עתיד בטוח לא נטש את חלומו להצליח כאיש עסקים בישראל והקים עם שותף מוסך סיכה. הצלחתו לא איחרה לבוא ועד גיל 30 כבר רכש שתי דירות בירושלים, ברוממה ובקרית יובל.

שמעון ז"ל ולאה הקימו בגיל צעיר מאוד את ביתם בשכונת רוממה שבירושלים. בבית זה הולידו שלושה ילדים, מטי, מירה וקובי. בשכונה שמעון היה הראשון בכל, הראשון שרכש רכב, שחיבר קו טלפון, שקנה טלוויזיה, שאשתו הוציאה רישיון נהיגה, ומעל הכל היה הראשון לפנות אליו בשעת צרה עבור כל תושבי השכונה.

הבית שהקימו השניים, לאה ושמעון ז"ל, הפך למרכז חברתי שהיווה מוקד לשמחה ועזרה לזולת, השניים חלקו תחושת שפע ורצון לחלוק אותו עם האחרים ובמהרה הפך ביתם לשוקק חיים ומארח.

ללאה חשוב לצייר את דמותו כפי שהייתה כי בדיוק כך היא רוצה שיזכרו אותו: "התאהבנו ממבט ראשון, הוא היה חתיך וערכי, בבילויים עם חברים ראינו זו את זו והתקרבנו. הוא היה בן זוג מחזר ואוהב, הוא היה החבר הראשון שלי. היו בו כל התכונות שאהבתי, הוא היה חרוץ, איש משפחה שרצה בית גדול עם שפע, בריא, חסון, אוהב טיולים וטבע, ובעיקר אהב את החיים. מגיל צעיר גדלנו יחד והאהבה הפכה להיות חלק טבעי בחיים. היינו צמודים ומחובקים, גם אחרי 13 שנה יחד אנשים טעו לחשוב שאנחנו זוג טרי. שמעון היה אבא למופת ואיש משפחה חם שדאג לכל צרכינו, הוא העניק לי חיים טובים והשפעתו מורגשת עד היום. את השבתות היינו מכבדים בשפע של בישולים ובקידוש. יש לנו היום נכדים ונינים וחסרונו עדיין מורגש. אני גאה בהישגים שלנו".

הגיוס לצה"ל

שמעון גויס לצה"ל והוצב לחיל הרגלים. לאחר תקופת שירות סדיר, הועבר שמעון ליחידת המילואים של חיל הרגלים בחטיבת ירושלים.

עם חבריו ליחידה זו לחם לאחר מכן בקרבות לשחרור ירושלים במלחמת ששת הימים.

מלחמת יום הכיפורים פרצה בערב יום כיפור תשל"ד

(6/10/1973)

צבאות מדינות ערב בהובלתן של מצרים וסוריה פרצו

במתקפה ישירה על מדינת ישראל.

עיקר הקרבות היו ברמת הגולן ובסיני.

ב 24/10/1973 נכנסה לתוקף הפסקת האש.

במלחמת יום הכיפורים לחמו שמעון וחבריו ליחידה במעוזים שעל גדת תעלת סואץ ונחלצו ראשונים להתמודד נגד כוחות הצבא המצרי שחצו את התעלה. ביום י׳ בתשרי תשל״ד (6.10.1973), בקרבות הבלימה הקשים נגד כוחות אויב גדולים נפגע שמעון ונהרג.

עשרה חודשים אחרי נפילתו בקרב, הובא שמעון למנוחת-עולמים בבית-העלמין בהר-הרצל בירושלים. השאיר אחריו אישה, שתי בנות ובן, אב, ארבעה אחיות ושלושה אחים. לאחר נופלו הועלה לדרגת רב-טוראי.

מקום מנוחתו בית העלמין הצבאי
הר הרצל
אזור: ד חלקה: 2 שורה: 6 קבר: 9

אנדרטה לחללי גדוד 68 במלחמת
יום הכיפורים
ירושלים

באנדרטה מונצחים 78 לוחמים מגדוד 68 בחטיבה 16, החטיבה הירושלמית, שנפלו בקרבות מלחמת יום הכיפורים באוקטובר 1973. היחידה לחמה מול המצרים שתקפו את מעוזי תעלת סואץ, בלחימה פנים אל פנים ובטנקים. מרבית החללים הם מימי הלחימה הראשונים מול המצרים.

הנצחה

במכתב התנחומים למשפחה השכולה כתב מפקד היחידה: "שמעון נמנה עם שורותינו, לחם בגבורה רבה במעוז "אורקל" שעל שפת תעלת סואץ, ונפל בהגנתו על חבריו ועל ביתו אשר בעורף.

בתקופת שירותו עמנו בגדוד, מצאנו בו תכונות של אדם ולוחם למופת. אנו, מפקדי היחידה וחייליה, כואבים יחד עמכם. דמותו תישאר תמיד עמנו".

ים של אהבה /

מטי אריאל (בת בכורה)

דומה לפעמים שהטובים, היפים הערכיים והמיוחדים ביותר הולכים מאיתנו בטרם עת....כך היה אבא שלנו, Leader אמיתי, מנהיג כזה שמסתובב עם בייגלה מעל הראש, מגנט מהלך שכולם אוהבים, יפה תואר חסון ומלא כריזמה באופן יוצא דופן.

בשיא פריחתו, בשיא הצלחתו – הצלחה שהושגה במוח חריף, בתבונה ויכולות מדהימות ללא עזרה (שהרי הגיע מבית ללא אמצעים) נקטף אבא מאיתנו.

נותרנו שלושה ילדים עם אמא מדהימה, "נמרה" אמיתית, שגידלה אותנו למופת והשתדלה לא להחסיר דבר, אך הריק והחוסר באבא נראה שליווה אותנו, ילדיו, בכל הצמתים בחיים. חסרונו הורגש בשמחות, בילודה- הווצרות חיים חדשים, ביצירה, בהצלחה, בלמידה ובעצב, וגם לעיתים בסתם רגעים של געגוע.

הזמן הקצר שהיה אבא איתנו נראה שנתן לנו עולם ומלואו, עולם מלא ערכים, עוצמות, ויכולות. אני מודעת לכך שחלק משמעותי מהאישיות שלי זה מה שספגתי ממנו. אומרים שדמותו ואישיותו של אדם מתעצבים בשנות ינוקותו, אני ללא ספק ספגתי מעצם הנוכחות שלו והקירבה אליו בטחון, עוצמה ויכולות , למדתי מהאבא המיוחד שהיה לי.

בימים האחרונים בשל הפרויקט הנפלא הזה נברנו בתמונות מהעבר ולידיי הגיעה תמונה בה אני יושבת על ברכיו של אבא. בהיתי בתמונה הזו ממושכות וחשבתי שהיא מגלמת בתוכה כל כך הרבה מהקשר שהיה לי עם אבא, את הבטחון שנתן לי. יושבת בתמונה ילדה שמחה בחיקו של אבא חסון ועוצמתי ובו זמנית רך ואוהב.

אני בעיקר זוכרת ים של אהבה. אבא אהב אותנו ילדיו, את אישתו (תמיד זוכרת את האהבה בניהם), את הוריו, ואהב את המדינה שלו. מדינה שלמענה ולמען קיומה לא זכינו אנחנו ילדיו להנות ממנו. אני חושבת שלפחות למען אותם ילדים שהפכו ברבות הימים לאנשים ולמען ילדים נוספים שחיים בקרבנו וחיים בחסכים עצומים, שלא זכו באבא משלהם, צריכים כולנו בתוך המדינה שלנו להיות טובים יותר זה לזה, ערבים זה לזה. מתחשבים ואוהבים יותר.

צריך לזכור שבמדינה הזו יש שנותנים חייהם עבורה. כאלה שלא זכו להנות מהמדינה האחת שלנו. לזכרם נהיה כולנו טובים יותר.

מכתב לאבא/

מירה פרקש (בת אמצעית)

כמעט חמישים שנה עברו מאז שנפרדנו ממך.

לא יאומן כמה השפעה יש לך על החיים של כולנו עד עצם היום הזה.

הבית שאתה ואמא הקמתם, בית פתוח מלא באהבה ונתינה לכול אדם.

בית שהוא עוגן ונחמה לכל כך הרבה אנשים -

הארוחות, השמחה, הצחוק והריקוד שממלאים כל פינה, ההרגשה הטובה שמעניקים לכל מי שמגיע.

הבית שלנו בזכות המורשת האדירה של אמא ושלך, אפשרה לנו להיות נדיבים כלפי עצמינו וכלפי אחרים.

האישיות החזקה שלך, הבלתי מתפשרת, היכולת לדעת מה אתה רוצה מהחיים ולסלול את הדרך - הינה עד היום מודל ונר לרגלינו.

למרות אישיותך השקטה והמופנמת ונועם הליכותיך, היית נחוש ובטוח בעצמך.

כבר בגיל צעיר מאוד לקחת חלק בעסק המשפחתי ושאפת להרחיב ולקדם אותו.

כשחלום העסק המשפחתי התנפץ לרסיסים בדרך לארץ ישראל קמת על הרגליים והתחלת הכול מחדש. עבדת מבוקר עד ערב במספר עבודות על מנת לפרנס את עצמך ואת משפחתך. במקביל, השלמת את לימודי התיכון.

כולם מספרים על הנחישות, על חריצות, על יכולת לקחת אחריות ולהתבונן קדימה, וכך מהר מאוד התבססת כלכלית והיו ברשותך נכסים ועסק מצליח.

האהבה שלך לטבע, לטיולים, לנופים, לעצים ולציוצי הציפורים, היציאה למסעות והרפתקאות ליוותה אותנו בילדותנו.

אין מקום שלא ביקרנו בו מצפון לדרום, באוהלים, בשבילים, בדרכים, בשמורות הטבע ובנחלים. נתת הרבה כבוד לאמא אדמה.

החמלה, הנדיבות, אהבת האדם והאמונה שלך בחיים השפיעו וחלחלו לתוך המורשת של משפחתנו.

אני גאה בכל מה שעשית, בכל מה שהיית ובכל מה שלמדתי ממך!

שלך,

בתך מירה

הזיכרון מאבא/
קובי דריקס (בן)

הזיכרונות מאבא התגבשו אצלי בעיקר מהסיפורים של הדוד יוסי שהיה חבר נפש של אבא, מתמונות וסיפורי משפחה שסופרו במהלך השנים.
חיבור כל הנקודות צייר בעיני רוחי דמות של אדם חברותי מאוד, אוהב את הזולת, עוזר לכל דורש, אוהב את המולדת, ובעיקר חי בעוצמה. הסיפורים על הטיולים בארץ, הרעות, ההגשמה העצמית והשאיפות להגיע רחוק תמיד היו לי להשראה וכמודל לחיקוי.

כשאבא נפל במלחמה הייתי בסך הכל בן ארבע. למרות זאת החסך תמיד יהיה בקרבי והזיכרון והדמות מלווים וילוו אותי בכל עת.

אח וחבר /

ליליאן אוזן (אחות)

שמעון ז"ל, אח שלי היה חרוץ ורצה לקדם את המשפחה. באופי שלו אהב מאוד לעזור לזולת, מכל מבשרת הגיעו להתייעץ איתו כי היה רחמן ועזר בכל נשמתו. הוא בחר לשאת לאישה את לאה בגלל הנדיבות ואהבת האדם שלה, הרצון לתמוך ולעזור.

לפני מלחמת יום כיפור הגיע אליי למטבח, היה אותו זמן חג ראש השנה, והוא אמר לי, "אתם נוסעים כולכם לים ולאה לבד עם הילדים כי אני יוצא למילואים", הוא ביקש שניקח את משפחתו איתנו לחוף דור וכך עשינו. בביקור הזה הוא אמר שהוא רוצה שלא יחסר לי כלום לחג, פתח את המקרר ובדק שהכל בסדר. אני כל הזמן משחזרת את הביקור האחרון הזה שלו, הוא חזה את המלחמה, הרגיש שהמצרים להוטים על סיני למרות שגולדה דיברה אחרת. הוא סיפר שהחליף את החופש שלו מהצבא כדי לקנות ריצוף לביתו החדש. אחי יצא למילואים בחטיבת ירושלים, גדוד 68 ולא חזר. למעלה מחצי שנה הוגדר כנעדר עד שגילו שקברו אותו בקיבוץ חצרים. בעזרת חבר טוב שלו העבירו את גופתו להר הרצל.

כילד הוא היה שקט, יותר מדיי שקט, טוב לב ועדין. אבל, הוא לא היה פראייר, אם ישב בפינה ידעתי שהיה מחשב משהו. אחי עשה הכל בתבונה, היה שקול, ידע לאן הוא הולך, ראה לעתיד וצדק. כנערה הוא שמר עליי כמו על העיניים שלו בעיקר ממחזרים. את ביתי הבכורה אהב מאוד ופינק אותה בבגדים ומותרות. בטוניס גדלנו בשכונה טובה עם הרבה נוצרים והוא היה דבוק לסבא קיקי, הולך אליו למפעל אחרי הבית ספר ולמד לתפור נעליים. זו הייתה שכונה של אנשי מקצוע משכילים. סביבנו היו הרבה כנסיות. בגלל זה שמעון ז"ל ידע צרפתית ואיטלקית, לדבר ולכתוב. אבא שלי לא נתן לנו להתפזר והקפיד שנגיע למפעל אחרי הלימודים בבית הספר הצרפתי.

שנתיים אחרי מותו של אחי שמעון ז"ל, אמא שלי נפטרה גם כן כי הלב שלה נשבר מהאובדן, היא בכתה כל היום והלילה, לא קיבלה את זה והפסיקה לטפל במחלה שלה (סכרת). היו לה חיים קשים כי היא הייתה יתומה ואביה התחתן שוב והשאיר אותה לגדל לבד אח חולה לב, היא גם איבדה את ווילאם הבכור שלה. שמעון היה הסלע עליו נשענה והיא נפטרה משברון לב בגיל 59.

הנפילה של שמעון ז"ל השפיעה על המשפחה מאוד, זה היה מאוד קשה כי הוא היה אב המשפחה. אבא שלי היה שבור מהציוד שנשרף לו ושמעון תפס את תפקידו. בחגים לא עזב את אמא שלנו ולא נתן לה להוציא אגורה. עבור כולנו הוא היה גורם מגבש ושדואג שלא יחסר דבר.

כאבא לשלושת ילדיו, שמעון ז"ל רצה לקדם את הילדים. ההשכלה שלהם הייתה חשובה לו והאמין שזה בעל ערך לחיים. הוא היה קורא למטי ביתו שתראה את האחיינית רחל לומדת בחדרה ומבקש שתלמד ממנה. בביתו תמיד היה מקום לספרים ושולחן כתיבה. את אותה עצמאות שחינך את הילדים שלו ביקש גם עבור לאה אישתו – הוא רצה שתלמד נהיגה, רצה שתתפתח ותגדל.

אח שהיה לי כאב /

ג׳קלין סלמן (אחות)

כשהייתי בת 12 פנה אליי אחי שמעון בבקשה שאגור אצלו בבית במהלך השבוע על מנת שיוכל הוא ואשתו לצאת לעבוד בלילות. בשלב זה הייתה להם בת אחת בכורה, מטי. כך במשך שש שנים התגוררתי איתם והמשכתי לנסוע בבקרים ללימודים במבשרת ציון. במהלך השנים נולדו גם מירה וקובי האהובים.

בגלל המצב הזה הרגשתי קרבה מיוחדת לילדים שהיו קשורים אליי ואת אחי הרגשתי כמו אב. שמעון אחי, תמיד דרבן אותי ללמוד ולהצליח, ״בלי לימודים אדם לא יכול להתקדם״, אמר. בכדי לעודד אותי שילם עבור לימודי האקסטרני שלי להשלמת הבגרויות. בשנים בהם גרתי שם דאג לכל צרכיי כאילו הייתי אחת מילדיו, למשל, אם היה קונה להם פיג׳מה היה קונה גם לי.

זכורים לי בעיקר טיולי השבת שנהג לקחת אותנו לחופים ולאתרי תיירות ברחבי הארץ. היה חשוב לו שנכיר מקומות בארץ שאהב. כשמלאו לי 18 חזרתי לבית הוריי.

כדי להכיר את אחי שמעון צריך לספר על הקשר המיוחד שהיה לו עם ג׳קוב. ג׳קוב היה נער יהודי שגדל לצד משפחתי בטוניס. לנער הזה היו הרבה בעיות בבית כך שמשפחתי אימצה אותו והוא גדל איתנו, אפילו חגגנו לו בר מצווה כאחד הילדים. הקשר שלו ושל שמעון היה מיוחד ונמשך גם כשעלה לארץ ישראל והתיישב ביפו. שמעון, אח שלי לעולם לא שכח את האנשים איתם גדל ואת אלו שאהב.

לפני מותו יצא לחופשה מהמילואים והגיע לבקר אותי, במהלך ביקור זה הוא אמר לי משפטים שעד היום מהדהדים לי כאילו היו פרידה. הוא ביקש שאשמור על לאה והילדים, ביקש להעביר להם תמונות מהחתונה שלי שהייתה ממש בסמוך. יומיים אחר כך פרצה מלחמת יום הכיפורים ומאז לא ראינו אותו.

בעקבות אסון מותו, צעירות הבית, אני ואחותי מזל, תמכו בהורים שנשברו מהאובדן. זו תקופה שמאוד קשה לי להיזכר ולדבר עליה. באותה תקופה ובגלל המצב ביליתי עם ילדיו שעות רבות. הקושי לתמוך בכולם והאבל הקשה שנפל עליי נתן אותותיו וכך איבדתי עובר בסוף חודש חמישי.

בשבילי אחי שמעון היה כמו לכל האחים שלנו מדריך, מייעץ, מקשיב, תומך, אך מילים אלו קטנות מלהסביר כמה משמעותי מקומו בליבי ובחיי. אובדנו הותיר בי ריקנות עד היום. בכל השנים היה חשוב לי הקשר עם ילדיו ולאה, האהבה שלי אליהם חזקה מתמיד עד עצם היום הזה.

אח נערץ /

אוולין סולומון (אחות)

אני זוכרת את אחי שמעון כ"אח גדול", מייעץ ומנתב אותנו ותמיד תמך כלכלית במשפחה כי היינו משפחה מרובת ילדים. בתחילת הקשר עם בעלי הוא התנגד אליו כי היה מבוגר ממני אך עם השנים ראה שאני מאושרת והתרצה, הוא היה מגונן ודאג שכולנו נמצא מקום בעולם. כשהתחתנתי לא היו לנו אמצעים גדולים אז הוא לקח על עצמו את הדאגה לאמא שלנו, לקח אותה למספרה וקנה לה בגדים ושעון. דאגתו לא הייתה רק חומרית, הוא רצה שנהיה מאושרים. אחי שמעון ז"ל היה אדם ערכי משכמו ומעלה ואני לא אומרת זאת רק בגלל האובדן, הוא היה איש עבודה ועבד גם במוסך וגם כאח באלין כדי להתקדם בחיים, כך חסך כסף ורכש בית ואת המוסך מבעל הבית שלו. אני רוצה שיזכרו את אחי שמעון ז"ל כאדם סמכותי עם המון אהבה ונתינה. הוא היחיד מכולנו שתמיד שמר על קשר עם כל המשפחה המורחבת, עם הדודים ובני הדודים.

התומך הכי גדול של אמא/

מזל חיים (אחות)

כשאני נזכרת באחי האהוב שמעון ז"ל אני משחזרת את המפגש האחרון שהיה לי איתו. לפני יום הכיפורים האחרון שלו הוא הגיע לבית אמא בכדי לקחת מאכלים שהכינה לו לשבירת הצום, אני זוכר ת שבין הדברים היא הכינה לו עוגיות שנקראות בולו וריבה שאהב. בדרכו חזרה לעבודה במוסך ביקשתי שיקח אותי לכניסה לירושלים. בדרך ניסיתי להחזיר לו כסף שהלווה לי והוא סירב בצחוק מתגלגל שאפיין אותו. אז לא ידעתי למה, אבל, כנראה שחשש מהמלחמה כי ביקש ממני שאשמור על אמא והתעקש שאבין שבקשתו רצינית.

ביציאה מהרכב הנחתי את הכסף ויצאתי מהר מהרכב, במשך דקה ארוכה המשכתי להביט בו בזמן שנסע ולא הסרתי מבט עד שנעלם עם הרכב שלו. את ההתרחקות שלו עם הרכב אני זוכרת כאילו זה היה היום. אחי שמעון היה אח מפנק ומטפח, כילדה קטנה אני זוכרת שהיה מרים אותי ומחבק, תחושה שחיה בי גם עכשיו. כשאני חושבת עליו אני רוצה לספר לכולם כמה אדם טוב היה וכמה מסור ואוהב היה כלפי אמא שלי שלא החסיר ממנה כל צרכיה. חשוב לי שידעו שהנתינה שלו לא עצרה במשפחה הוא תמיד עזר גם לזרים.

לעולם הזכרון האחרון שלי ממנו חרוט בי.

זכרונות מדוד אהוב יקר ומיוחד /

רחל נזר (אחיינית ראשונה)

הדוד שלי היה אהוב ואוהב, ידע לאחד את המשפחה הגדולה, דאג לסבתא מטילדה וסבא קיקי, היה יוצא מגדרו אם מישהו היה מעז להרים עליהם את הקול ובדרכו המיוחדת ידע להשכין שלום בין האחים.

סבא וסבתא עלו מתוניסיה, לסבא היה מפעל לנעליים והם ידעו לייצר אותם, הם הביאו איתם מכונות ייצור וחשבו להקים מפעל בישראל. כאשר הגיעו לשחרר את המכונות מהנמל נאמר להם כי הייתה שריפה שכילתה את כול המכונות, הם האמינו וחזרו לביתם מבלי שאלות ומבלי לחקור.

הם לא תיארו לעצמם שהבשורה המרה תשפיע על כול המשך חייהם תחילה סבא היה עובד טוריה בקרן הקיימת לישראל, רבים מהעצים שנטעו עומדים עד היום בהרי ירושלים והסביבה. הפרנסה הייתה קשה ,סבא בנה צריף קטן והפך לסנדלר של כול הכפר, הפרנסה הייתה טובה והתושבים שלא הרשו לעצמם לרכוש נעליים חזרו ותיקנו את הנעליים פעם אחר פעם.

הדוד שלי שמעון תמיד היה שם להגיש עזרה, בתקופה זו לא היו טלפונים והוא היה מגיע כמעט כול יום ומטפל ומסייע בחינוך אחיו ואחיותיו.

אני זוכרת כילדה שתמיד היו אומרים, "חכי עד שדוד שמעון יגיע", הם ידעו שהוא זה שיושיע, הוא זה שיציע והוא זה שישפיע.

אלינו לסבא אלכס ולסבתא לילאן(אחותו) היו מגיעים בשבתות ואז היה נפתח שולחן מלכים, היו צחוקים עד השמיים והוא לא נתן לשנייה לחלוף מבלי לדגדג ולהצחיק כדי להעלות את מצב הרוח.

את הנתינה שלו לאחייניו ולאחייניותיו לא אוכל לתאר אך די בזכרון בכדי לבכות ולדמוע, אהבה ללא גבולות.

מידי פעם הייתי עושה בייביסיטר לילדים שלו ובבוקר למחרת הייתה מחכה לי שקית של קילו ממתקים שהספיקה לי לחלוקה לכול ילדי בית הספר.

אני זוכרת שכשהיינו יוצאים לטיול מבית הספר היינו צריכים להתייצב בשעה שש בבוקר. בבקרים כאלו הייתי ישנה אצל דוד שמעון ברחוב המ"ג ברוממה והוא היה מקפיץ אותי (להורים שלי לא היה רכב). באחד הפעמים ביקשתי שיאסוף גם את חברתי, שולי מכתבי, שגרה רחוב מעליו ברוממה והוא הסכים. בבוקר יצאנו לאסוף את שולי ודוד שמעון החליט להתבדח. ליד ביתה אני מצביעה שזו שולי ואותה צריך לאסוף אך דוד שמעון המשיך לנסוע ולא עצר לה, היא כול כך פחדה שהתחילה לרוץ אחרינו ברחובות רוממה והוא לא מפסיק להסתכל במראה ולהתפקע מצחוק. שולי עלתה לרכב וקיבלה שקית ממתקים לטיול ושכחה את ריצת הבוקר. כולנו הגענו בזמן לטיול, דוד שמעון יצא וליווה אותנו לאוטובוס, הרגשתי כאילו אני עם מלך אנגליה.

דודי היה חתיך של ממש, עם בלורית שחורה ויפה מעל מצחו, תמיד עם חיוך

וצחוק על השפתיים, דמותו עומדת מול עיניי אך אני לא מצליחה להיזכר איך נשמע קולו ואני כול כך מתגעגעת.

בעלי, ציון נזר, היה שכן של דוד שמעון, הוא נזכר שהיו עושים טיולים בטבע לוואדי קלט ולמקומות אחרים, שמעון אהב כול כך אנשים וטבע והיה חובב טיולים מושבע, היה נוסע עם חברו הטוב אורי נזר לפיקניקים באוהלים ובטבע והם חיו את החיים.

מזכרוני הפרטי סיפרו לי פעם כי שמעון בכלל לא היה צריך להיות במילואים בפרוץ המלחמה, אלא לצאת שבוע מאוחר יותר אך החליף חבר שרצה להישאר בבית ביום כיפור. לדוד שלי זה התאים כי הוא רצה לנסוע בשבת רגילה לבית לחם לקנות קרמיקה לבית החדש ברחוב בורוכוב ולא יכול היה לעשות זאת ביום כיפור ולכן החליף (הדעות חלוקות בין המשפחה לגבי הסיפור.(

דוד שלי ידע להתחבר לאנשים ואנשים נמשכו אליו כמגנט הוא היה כריזמטי ויוזם טיולים פיקניקים ערבי משפחה וחגים ולפיו היו נקבעים הארועים.

הדוד שלי היקר והאהוב, נהרג בפרוץ המלחמה והותיר חלל שאין חומרים לאחות.
דודי היה נעדר כשבעה חודשים, בתקופה זו היו מגיעים לסבתא מטילדה כול מיני אנשים שסיפרו שראו אותו בחלומות שאיבד זכרון והוא חי וישוב הבייתה בקרוב. אני הייתי תלמידת תיכון בת 14 והיינו נוסעים לאיזה מרתף מטעם הצבא ברחוב אבן גבירול בת"א על מנת לזהות שבויים, קיווינו שהוא שבוי. באחד הביקורים ראינו בחור בכלא המצרי הדומה לדוד שלי והתחלנו לצעוק, "דוד שמעון חי", ואז משפחה אחרת עצרה את השמחה ואמרה, "זה הבן שלנו שקוראים לו דוד" (לחלק לא היו שמות רק וידאו).
ואכן, היה זה דוד. חזרנו הביתה שבורי לב ממש וסבתא וסבא שלי הפכו לשבר כלי.
לאחר מותו המשפחה שהייתה כול כך מפורקת לא הצליחה לחזור לעצמה לאחר לכתו איש איש הסתגר בביתו.

הדוד שלי הפך סמל וחיקוי, השקיע למען הצלחתו בעבודה ופרנסת הבית, מעולם לא התלונן ורבים מהמשפחה המשיכו בדרכו, גם ילדיו ירשו את הגנים שהביאו אותם להצלחה. הם לא נולדו עם כפית זהב, אך ברוך השם עמלו והגיעו להצלחה בפועלם. צר לי שהדוד שלי שנתן כול כל הרבה אהבה בחייו, לא זכה לראות את ילדיו ונכדיו צומחים ומעניקים לו את אותה אהבה שרק הוא ידע לתת.

אני בעלת נחמה כי אני יודעת שדברים טובים מגיעים באריזות קטנות ולזמן קצר, זה מה שהיה הדוד שלי, כול כך טוב, וטוב לא מגיע באריזות גדולות ולא לטווח ארוך. בכול יום זכרון אנחנו עומדים לדקת דומיה שמחזירה אותנו לאותם רגשות של אובדן וצער, מחשבות רבות עוברות בראשינו, איך אני גדלתי והוא נותר בן 33, מה היה קורה אילו היה חי, הכול היה נראה אחרת, עולמם של הילדים ועולמה של דודה לאה, אהבת עולמו, היו שונים ללא הכר.

לדוד שמעון היה רכב מסוג פיגו 204 בצבע תכלת בהיר. עוד שהיה בחיים מכר את הרכב לחמי, אורי נזר. חמי העביר לי את הרכב ועימו נסעתי במשך שנים וכך הרגשתי שחלק ממנו עוד קיים איתי.

זכינו להמשיך את חיינו עם דודה לאה היקרה והמקסימה, כולם קוראים לה, "דודה לאה-שאין עליה", ולא בכדי. האשה שבחר היא אוצר אמיתי, הדודה נותרה חלק ממשפחתי, מגיעה בקיץ ובחורף לכול אירוע והופכת אותו לתענוג אמיתי. תמיד מתקשרת ושואלת לשלום אבי ואימי, מבקרת גם לא רק במפגש משפחתי לאחר ערב יום הזכרון.

יהי זכרך ברוך דוד אהוב ויקר שלי.

נשמתך צרורה בצרור החיים.

תנוח על משכבך בשלום.

אתה בליבנו תמיד

דוד שמעון חי וקיים /

שלי רחל סלמן (אחיינית)

כבר ארבעים שנה ובכל שנה מאז שאני זוכרת את עצמי, אנחנו כמשפחה מתאחדים ונפגשים לטקס יום הזכרון לחללי צה"ל. דוד שמעון ז"ל נהרג שנים לפני שנולדתי. למרות זאת, הסיפורים שאמא חלקה איתנו על דוד שמעון ז"ל, אחיה האהוב, הפכו אותו לבן משפחה חי. הקשר הקרוב והאוהב לילדיו ואשתו לאה הפך אותו לאהוב. המסקנה המתבקשת היא שבחיי דוד שמעון ז"ל חי ואהוב.

דוד שמעון ז"ל קיים ומשפיע עליי בכל מילה ופעולה של ילדיו ודודה לאה אליי, הוא בדמותם יושב איתנו בחגים צוחק מבדיחות, הוא סועד איתנו בארוחת שישי ומתווכח פוליטיקה, הוא צועד לצידנו בלוויות, הוא מחבק אותי בזרועותיה של דודה לאה. מהסיפורים עליו אני כבר יודעת מה הוריש לכל אחד מילדיו: לקובי, בנו הקטן את השקט האצילי, החוכמה וההצלחה, את אהבת המדינה והשנים הרבות שקובי שירת בה במסירות, את ההתרגשות שיש בו כשהוא מדבר על ילדיו באהבה. למירה, ביתו היפה, הוריש את אהבת האדם והחברותיות, את הכשרון להצליח בדרכה הייחודית, את העצמאות והעוצמה כאישה שמרתקת אליה נשים רבות, את האהבה לטייל בארץ. למטי, ביתו הבכורה, הוריש את היכולת העסקית ומוסר העבודה, את המנהיגות שנדרשת בחייה, את ההגינות שהיא נוהגת בכל האנשים שנכרים בדרכה, את הרוך והאהבה שהיא מציפה במשפחתה. לא בכדי שלושתם הפכו לנר לרגליהם את הערך של עזרה לחלש. למעשה, כל התכונות שהזכרתי נמצאים אצל שלושת ילדיו ואני יודעת שזו הנחלה שהוריש להם והם מורישים לילדיהם היפים.

את אשתו לאה אני מכנה "דודה" למרות שאין בנינו קשר דם אך היא הייתה ותמיד תהיה בשר מבשרי. היא חלק משמעותי בחיי, בעיצוב אישיותי כאישה. למעשה גדלתי כשהיא דמות נשית משפיעה בחיי והיא נשארה קרובה לאמא ודואגת אלינו כמו הייתה יותר מדמנו. רק הידיעה שבחר בה להיות לו לאשתו והאהבה והכבוד שהיא חולקת לו ולמשפחתו עד היום מספרים לי רבות על דוד שמעון. אדם בוחר לילדיו עזר כנגדו שינחיל להם מערכיו ואין ספק שדודה לאה מלאה בנתינה, שמחת חיים ועזרה לזולת. דודה לאה לא מפספסת אף אחד, היא חולקת כבוד למשפחה, משתתפת בכל שמחה ועצב, דואגת למי מאיתנו שנמצא במצוקה גם אם הוא נין רחוק. אז כן, כמעט בכל שנה אני מגיעה לטקס יום הזכרון במבשרת ציון ולמחרת לקברו בהר הרצל. כולנו מניחים זר, מתאספים אצל אחותו הבכורה ובביתו שבקרית יובל וחולקים זכרונות ובכי. אך בסתר ליבי אני מגיעה כדי להשוויץ במשפחתו ולומר לו, "תראה כמה מוצלחים ואהובים ילדייך", אני מוסיפה כסמן לאהבת אמת, "תראה כמה נאמנה לך דודה לאה". אני מגיעה גם כדי לומר להם שהם אהובים, שכאבכם כאבנו, ושדוד שמעון כמונו גאה בהם (בלי ספק).

סבא שלי היקר /

גילי פרקש (נכדה)

התבקשתי לכתוב עליך משהו, זה קצת קשה, בהתחשב בעובדה שלא הכרתי אותך, אבל, למעשה, אני כבר מכירה אותך די טוב מכל הסיפורים עליך.

השארת אחריך משפחה למופת,ילדים, נכדים ואפילו נינים וכולם שלך. לפי הסיפורים עליך אני מבינה, שהשארת משהו מהאופי שלך לכל אחד מהילדים שלך ואני בטוחה שתשמח לדעת שהילדים שגידלת קיבלו ממך הרבה מעבר למראה, הם קיבלו את האהבה שלך לזולת, הדאגה לסבתא ולמשפחה, המשפחתיות, הגבורה, האהבה שלך לטבע, הנתינה הבלתי פוסקת והלב הרחב.

אני בטוחה שאתה יודע כמה נכדים אנחנו, אבל, אסור לספור כי סבתא לא מרשה, אבל כמה שזה יכול להישמע מפתיע, גם אנחנו, הנכדים שלך, קיבלנו חלק מהתכונות שלך. אף אחד מאיתנו לא זכה לראות אותך, אבל תהיה בטוח, שאנחנו מכירים אותך. אנחנו שומעים עליך כל כך הרבה, על הגיבור שהיית, על האבא שהיית, על איש המשפחה שהיית.

כל יום זיכרון מחדש אנחנו זוכים לשמוע עוד ועוד סיפורים עליך, על האהבה בינך לבין סבתא, האחים שלך מספרים על האח המדהים שהיית, ההורים מספרים על איזה אבא היית, וסבתא מספרת על איזה בעל היית. האישה שלך, סבתא לאה, לא יכולה לדבר עליך בלי להתרגש, בלי שהעיניים ינצצו והקול טיפה ירעד. השארת אחריך אישה מדהימה, אני לא חושבת שאני צריכה בכלל להסביר כמה.

כל שנה מחדש, ביום הזיכרון עולים אליך לקבר ואז סבתא בשקט בשקט יושבת לידך ומסתירה את הפנים, שלא נראה שהיא בוכה ומסתכלת על הקבר. אני כמעט בטוחה שהיא רואה אותך שם ומרגישה אותך, לאחר מכן, אנחנו עולים לבית שאתה בנית לה ויושבים שם כל המשפחה, האחים, הילדים, הנכדים, המורשת שלך.

אתה אדם יקר. מדהים בעיניי, שגם אחרי 47 שנה אתה כל כך נוכח בחיים שלנו.

אני לא יכולה להפסיק לחשוב כמה הייתי רוצה להכיר אותך ולחוות את הסיפורים שכולם מספרים עלייך בעצמי.

סבא שלי, נפלת כחייל גיבור, אבל אני יודעת, שהיית גיבור כל החיים שלך.

אוהבת,

גיל פרקש

משפחת דריקס - 2020

סוף דבר

דברי סיכום סטודנטית- רחל אבוקסיס

כשעבדתי על האלבום עם משפחת דריקס הרגשתי שאני מכירה אותם לא מכבר.. והתוועדתי לקסם המשפחתי, כמשפחה מגובשת ואוהבת
ושמחתי לעבוד איתם על האלבום.

חווית כתיבת האלבום הייתה מיוחדת.
היכרות עם חלל שזיכרון ממנו הוא במרחק שנים מאחורינו, וניסיון להנציח על ידי אלבום אדם שמעולם לא הכרת, אינם פשוטים, ובכל זאת הייתה תחושה שנוצרה היכרות ביני לבין החלל, הרוג על קידוש ה׳ שלא הכרתי כלל לפני כן.

זכיתי לקחת חלק בפרויקט החשוב הזה, לגלות ולדעת מעט יותר על חייו של שמעון ז״ל איש משפחה אהוב ומסור.
שבמסירותו מסר גם נפשו למען המולדת במהלך מלחמת יום הכיפורים.
מי היה שמעון? מה אהב לעשות? מה היה מסלול חייו ומה השאיר מאחור.
בנוסף זכיתי להתוודע יותר למלחמת יום כיפור, שהיא מהמלחמות הכואבות והגדולות מאז הקמת מדינת ישראל.

תודה לעוסקים במלאכה, למי שהגה את הרעיון, לצוות, וכמובן תודה גדולה מעומק ליבי למשפחת דריקס היקרה!

אשרי עם ישראל שמנציח וזוכר את חלליו, ושלא מפחד מדרך ארוכה.

רחל אבוקסיס
המכללה האקדמית ע״ש דוד ילין ירושלים.

דברי סיכום תלמידים

קשה לתאר במילים עד כמה הייתה חווית העבודה משמעותית בשבילנו לערוך את האלבום על שמעון.

התמונות הן לא אלו שחשובות כאן, אלא הזיכרון והמורשת.

אבל בשבילנו, הדבר המשמעותי ביותר היה פשוט ללמוד על שמעון, אופיו, תכונותיו.

על שמעון כאיש משפחה, חם מסור ואוהב.

זכות היא לנו.

אנו רוצים להודות למשפחת דריקס היקרה, על השיתוף המלא בזיכרונות על שמעון.

בתמונות ובכל החומרים שגם אם הזמן עבר, והדפים הצהיבו, הלב עדיין פועם וזוכר.

בחייו ובמותו ציווה לנו את החיים

יהיה זכרו ברוך לעולמי עד.

דביר משה, משה קדוש, אלעד מזרחי, ינון טובול, אייל צרפתי.

תיכון עמ"ל לידי דיוויס ירושלים.